

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Det sidste Mand Fra Doris hørde

Citation: Bording, Anders: "Det sidste Mand Fra Doris hørde", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 234. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid110581/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

4.

Ach huad er det dog en ulidelig sag,
At under saa pynhet och prechtig et tag,
Huor *Amor* selff haffver berammit en fest,
her herris och bygger saa traadtzig en giest.

5.

Men schionne du matte vel tenche dig om,
Och en gang bevisse dig venlig och from,
D[u] der med fortienne langt hoiere loff,
End alle Gudinder i *jupiters* hoff.

6.

Huad ære dig stedtzc jeg haffver beteed,
Huor Jeg har dig bedet i Mindelighed,
Huor trolig och smaalig jeg haffuer dig tient,
Det er jo dig selff och ald verden bekiednt,

7.

Men huad Jeg i gien har opbaaret till løn,
huor ofte min tiennist och idclig bon
Er bleffven kun haanlig omtaldt oc forsmaad
Det kand Jeg ej sige foruden med graad.

8.

Wellan saa [da] twinger din vrede mig till
At sige god nat [i] huor nødig Jeg vill
Dend ædelste Rosse Jeg ventede mig,
For megit med torné be[uebnede] sig,

9.

Dog schall det imidertid verre min toe,
At Jeg har saa stadelig holdet min troe,
Och voffvit at Elsche saa prechtig en Møe,
For hulchen Jeg icke tor schammis at døe.

Finis

[333r]

135.

[310r] Doris Sørgelig afften Sang
For *Dorinde* lod sig aff en anden Nyde.

I.

Det sidste Mand Fra *Doris* hørde
 Før Hand saa slett drog ud aff land,
 Var at hand ønchelig fremførde
 Sit klagemaal Ved salten strand
 Fordi hans Kieriste *Dorinde*
 Sig aff en anden suend lod vinde.

2.

Sin hiord til vilden Ørch och Mosse
 Hand ubevooct lod hengaa
 Bort kaste staff oc hyrde posse
 Slog piben sin i stycker smaa
 Och sig saa till haffbredden schyndte
 Och saa Væmodelig begyndte.

3.

Jeg nu ret Aldrig meere siunger
 Jeg tacher ald min Elschen aff
 Min hertiens sorrig mig till twinger
 at lengis Effter Mærcchen graff
 Bort bort ald verssens Lyst oc glæde
 Jeg mig till døde slett vill græde.

4.

J klare stierner som nu Rende
 Dend gandsche Himmel Runden om
 Aff siger mellem mig och hinde
 En vpatisch, dog billig dom
 Om Jeg saa bør och schall med rette
 For hindis schyld mit liff tilsette.

cv]

Kand nogen mig det eftersige,
 Sandferdelig och offuer tee,
 At Jeg till nogen anden Pige,
 begierlighed har haft at see,
 Da giid mig offver salten bølge,
 Ald ulychsalighed maa Følge.

5.

Jeg Hyrderne som hos mig drefftve
 Ja huert et træ som grønttis der

Sampt strømmen der hos gaar vill kreffve
 Till vidnis byrd huor hart och nær,
 Jeg hindis gaffn lod mig angange
 Jeg slett var hindis træll oc fange,

7.

Med lyst Jeg baade Regn oc tyrche,
 For hindis schyld vell tiit for drog,
 Stod natten ud i Kuld oc Mørche,
 For hindis dør och luthen slog,
 Alt det huor aff forlystis kunde,
 Det effterlod Jeg ingenlunde.

8.

Min Egen hiord Jeg slet forsombte,
 Huad schytter dend som elsher ret,
 Jeg selff mig ulychssalig dømpte,
 Bleff [ey] af hindis blomster mett,
 Jeg hindis haffve groff och saade,
 Lod saa min egen self sig Raade,

[3117]

9.

Jeg hende Mangen schench paa nøde,
 Jeg stal saa got som det fra mig,
 Hun med min beste Melch sig fedc,
 hun med min vld beklæded sig,
 Jeg ej naar hun sin pracht sich drefftven,
 Fortrød at gange selfver nøgen,

10.

Huis Jeg med møjsomhed fortiente,
 Det nød hun saasom egit sit
 Jeg mig i tancher lod Jndprente,
 Det hindis var oc iche mitt
 Mig lychen aldrig gaff dend gaffve,
Dorinde sich dend Jo at haffve,

11.

Huad har Jeg nu for mine gaffver,
 For al min flid oc trofasthed,
 En anden paa dend ager graffver,
 Jeg haffde tencht till mig var fred,

En fremmed riuder nu dend rentte,
For huilchen Jeg saa smaalig tientte,

12.

Huad vill Jeg arme da nu giøre
Jeg kand dog ej Forandre det
Dog Veed Jeg Vist Mand schal snart høre,
Det hende sielff schal angre tætt
Huor lenge straffen end sig dølger
Uleche dog paa falsched følger,

13.

Ej' at mig hendis straff och schade,
Forlystc kand och giøre froc
Ach Nej schal Jeg end lifffvit lade
Jeg blifver dog *Dorinde* troe
[311v] *Dorinde* Jeg Ret aldrig glemmer,
Før blægen død mit hierte klemmer,

14.

Jeg allereede selff beklager,
Dend høie Farlighed och nød,
Som hun sig offver halssen drager,
J det hun volder mig min død,
Hun i sin siæll, det kand Jeg vide,
For min schyld mangen sting vil lide,

15.

Mens ach huad klager Jeg oc Raaber,
Mit Fulde Forsætt døden er,
Der med at ende snart Jeg haaber,
Ald det Jeg aff besuigis her,
Huad Jeg har sluttet for at tage,
Det kand oc vill Jeg ej Forsage,

16.

Wellan hui star JEg her saa lenge,
Far Vel Min hiord oc haf forloff,

Far vel i slette March oc Enge,
Far æ-vig Vell du grønne schouff,
Kom Vesten kom mig at hienføre,
Till Mig hun aldrig saa schall høre,

17.

Sin Fischer Baad hand der med gjorde,
Seil ferdig och stach ud fra land,
Huad sorrig hannem inden borde,
Medfulte, huer vell vide kand,
Men huor hand er til lande drefven,
Det os saa ubekant er bleffven,

18.

Hans fæde hiord tog aff och døde,
hielsørget er *Phylax* hans hund,
Hans hytte nu staar tom och øde,
Vdrycht liger gaar och grund,
Ald Engen der ounkring hart sørger,
Och daglig efter hannem spørger,

[31]

19.

Huad heller h[æ]n aff hiertens quide
Slet qvalts eller leffver end,
Mand vel med tiden Faar at vide,
Men ingen erlig hyrdesuend,
Her efter lade sig besuige
Aff slig en ubestandig Pige,

20.

Det Priss'!lig Naufn och effternæle,
Som hand sig her tillbage lod,
Skal for ald verden her fortælle,
hans trofasthed och ædle mod
Hans Sinderige dichters ære
Blant oss och'æ-vig her schall være.

Finis